

[Axel Sørensen.]

mellem børneantallet og det dertil svarende børnetilskud, end vi har kendt tidligere, da det var den skattepligtige indkomst, som afgjorde børnetilskuddets størrelse.

Lovforslaget bygger endvidere på, at hvor det drejer sig om kvindelige forsørgere, der er berettiget til børnetilskud, skal dette forhøjes med 50 pct. Denne bestemmelse har tidligere været praktiseret af socialministeriet igennem de særlige ydelser, men da disse mest har omfattet alders- og invaliderentemodtagere, som nu er inddraget under folkepensionen, har man valgt at henføre bestemmelserne om ekstra tilskud til kvindelige forsørgere til loven om børnetilskud. Mit parti er venlig stemt over for denne bestemmelse, fordi vi forstår de vanskeligheder, som enligt stillede mødre med børn er udsat for.

Til sidst vil jeg gerne udtale som mit håb, at det sene tidspunkt, hvorpå forslagene til udskrivningsloven og børnetilskudsloven er fremsat, må appellere til det udvalg, hvortil lovforslagene bliver henvist. Udskrivningsloven har tit her i det høje ting været udsat for at blive et politisk hakkebræt med den virkning, at megen unødigt tid er gået. Derfor vil jeg henstille, at man i udvalget konsekvent koncentrerer sig om de opgaver, der kræver en hurtig løsning af hensyn til det nye finansårs komme.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige det radikale venstres velvillige behandling af lovforslagene i det kommende udvalg.

Bertel Dahlgaard: Jeg er meget tilfreds med, at den såkaldte 30 pct.s regel med lempelse af beskatningen af merindkomst allerede nu forlænges. Bestemmelserne i loven om lempelse af beskatningen af merindtægt er nu ved at have bundfældet sig i befolkningens bevidsthed, således at dette, at den meget høje beskatning af merindkomst nedsættes, påkalder øget økonomisk indsats hos den enkelte. Nu er bestemmelserne herom indgået som et fast led i vort skattesystem, i hvert tilfælde indtil der eventuelt på et eller andet tidspunkt sker meget dybtgående ændringer i hele skattesystemet, og jeg skal altså anbefale vedtagelsen af lovforslaget om forlængelse af denne bestemmelse.

Hvad angår lovforslaget om beskatnin-

gen af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret aldersopsparing, forekommer det mig, at det forslag, der er fremsat, opfylder den aftale, der af partierne blev truffet i spørgsmålet om oprettelse af indekskontrakter under folkeforsikringslovens behandling.

Jeg vil endvidere gerne sige et par ord i tilknytning til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Axel Sørensen fremsatte vedrørende udstedelse af sparebeviser. Det drejer sig her om en videreførelse af den bundne opsparing, som påbegyndtes i 1950-51. Der er formentlig nu ingen tvivl om, at den bundne opsparing indgik som et overordentlig virksomt led i saneringspolitikken i 1950-51, og det radikale venstre havde jo dengang et meget betydeligt ansvar for denne lovgivning.

For øvrigt er forholdet det, at den første del af den bundne opsparing fra denne periode skal udbetales til befolkningen inden udgangen af 1958. Det drejer sig om ca. 150 mill. kr., men det er den del af den bundne opsparing, som er hensat i banker og sparekasser, og frigivelsen heraf om ca. 1½ år må vel derfor siges i mindre grad at betyde en egentlig udpumpning af penge.

Det ærede medlem hr. Hans Knudsen gjorde i dag en bemærkning om, at der var gjort betydelige forsøg på at gøre en sådan bunden opsparing upopulær. Jeg må jo sige, at når jeg tænker tilbage på perioden omkring 1951, har jeg egentlig ikke indtryk af, at socialdemokratiet gjorde en stærk indsats for at gøre den populær. Men lad det nu stå hen; man skal altid anerkende det, når der kommer bedre erkendelse i løbet af nogle år.

Men senere er så fulgt den bundne opsparing i forbindelse med tekstilafgifterne. Det er meget betydelige beløb, det her drejer sig om, men deres frigivelse til sin tid strækker sig som bekendt over 10 år fra 1961 at regne.

Det kan dog formentlig ikke nægtes, at en anvendelse af den bundne opsparings princip må have en grænse, idet der til den senere frigivelse af de beløb, der bindes, knytter sig en større usikkerhed med hensyn til deres indvirkning på pengepolitikken til sin tid, jo større de bundne beløb bliver. Nu har imidlertid ikke blot regeringen fore-